

Anam Bu Dünya O Dünya Değil

– GürhanGürses · 05 Şubat 2012

Çocukluğumda oyun oynamak için her dışarı çıkışımda annem seslenirdi ardımdan: "Gürhan karanlığa kalma sakın!" diye...

Oysa bugün, gündüzüm karanlık.

Önüm arkam, sağım solum karanlık.

Ne yana baksam bir iğrençlik çıkıyor karşıma.

Ne yana baksam bir insanlık dışı fiil karşılıyor beni.

Televizyonu açsam Humus'ta katliam var diyor sunucu. Görüntüler var katledilen insanlara ait. Seyretmekten gayri bir şey elinden gelmiyor bilmem kaç milyar insanın. Çaresiz çekirdek çıtlatıp tavşankanı bir çay eşliğinde yüzlerce insanın ölümü kutlanıyor her karanlık evde.

Gazeteleri açsam eşi tarafından katledilmiş bir kadını görüyorum uluorta bıçaklanmış bir vaziyette. Can pazarındayken bir kadın diğerleri canlı bir et programında yayınlanmak üzere eş seçiminde. İğreniyorum çöpçatanlıktan, aşkın bu rezil hali içime işliyor. Utanıyorum Leyla ve Mecnun'dan.

Anam bu dünya o dünya değil artık. Eskiden karanlık çökerdi vakti geldiğinde. Şimdi ise vakitsiz karanlıklar çöküyor sabahtan.

Farkında değil oysa hiçbir Allah'ın kulu. Varsa yoksa çoğunun derdi günün geçer pulu. Anam karanlığa kalma derdi, oysa bugün tümünden karanlıktayım.

İğreniyorum bu dünyadan.

Çıkar üzerine inşa edilen dostluklardan.

Bir hiç uğruna kıyılan canlardan utanıyorum.

Pespayeliğin sermaye olduğu, bed mayalı kişilerin hami olduğu, kötülüğün çiçeklerinin santim santim bittiği, insanlığın yerde kaldığı bir dünyada yaşamaktan tiksiniyorum Exupery gibi...

Mısır'da bir futbol maçı... Gören futbol maçı değil savaş sanacak. Onlarca ölü... Canlı bir maç yerine millet canlı bir ölüm kalım savaşını izliyor. İnsanlık kırmızı kart görüyor lakin kimsenin umurunda değil.

Bir Japon çocuğunun kâğıttan yaptığı turna kuşuyum oysa. Açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğun annesinin gözlerindeki çaresizliğim oysa. Bir köpeği canlı canlı kaynar suya atan ve onu haşlayan zihniyetle aynı yerkürede yaşıyorum. Ya sabır diyorum, el insaf diyorum, vay başımıza gelen diyorum.

Çocukluğumda oyun oynamak için her dışarı çıkışımda annem seslenirdi ardımdan: "Gürhan karanlığa kalma sakın!" diye...

Oysa bugün, gündüzüm karanlık.

Anam bu dünya o dünya değil artık.

Cinethanedir belki üstü açık.

Yüznumaradır belki kokusu her yere yayılan.

Mahpushanedir belki insanı kandıran.

Nefret ediyorum bu dünyadan. İlahi aşka kanat çırpın o eski gönüller nerede? İnsanı her şeyin merkezi sayan o yüce düşüncelere ne oldu? Dünyanın herhangi bir köşesinde haksızlığa uğrayan bir canın dahi mesuliyetini kendinde gören ve hissedilen ehli dillere ne oldu? Nereye gittiler, bizi neden yalnız koydular, bizi karanlıkta bıraktılar? Yoksa ahir zaman dedikleri bu mu? Kıyametin ayak sesleri mi tüm bunlar? Erkeklerin kadınlaşması, binaların kocaman kocaman yapılması, inancın zayıflaması, ahlakın çürümesi, namusun ayaklar altında paspas olması. Yoksa sona mı geldik?

Çocukluğumda oyun oynamak için her dışarı çıkışımda annem seslenirdi ardımdan: "Gürhan karanlığa kalma sakın!" diye...

Oysa bugün, gündüzüm karanlık.

Anam bu dünya o dünya değil.

Asrısaadet değil. Mesut insanların dünyası değil.

Akil insanların diyarı değil.

Gönül erlerinin vakti değil.

Ne yaptık bu emaneti söyleyin? Sahipsiz mi sandınız evreni? Koca bir boşluk olarak mı addettiniz gezegenimizi? Yok mu saydınız yaratana? O zaman son espriyi iyi düşünün lütfen!

Uçurumdayız, ufacak bir yel dahi bizleri cehenneme uçuracak.

Yaşadığımız dünyadan pek farkı yok gideceğimiz yerin.

Orada da fokur fokur kaynarız yine dünya milleti olarak. Parselleriz orası senin burası benim diye.

Coğrafyalarımız olur yine, milletlerimiz olur: beyaz, siyah, sarı diye... Orada da krallığımızı ilan ederiz yine süper güç diye. Bu dünyanın zebaniliği yetmedi orada da zebaniliğini gösterecek yine bazı ülkeler.

Dünya yok oluşa doğru hızla gidiyor.

Bizler ise çekirdek çıtlatıp televizyonumuzda yahut bilgisayarımızda sanal bir yalnızlığın ve yapaylığın kucağında seyrediyoruz olan biteni.

Anam bu dünya o dünya değil artık.

Bekle beni, eve erken geliyorum.

Dışarısı tekin değil.

İnsanlar sakın değil.

Karanlık yüzlü adamlar dolaşüyor dışarıda, cinnet gözlü adamlar gözlüyor her yeri, nefret konuşumlu adamlar ortalıkta, katil ruhlu adamlar piyasada...

Anam bu dünya o dünya değil.